

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Invierea lui Isus.

Invierea lui Isus este taina cea mai marea, serbătoarea cea mai sublimă a credinței creștine, ea are o importanță covârșitoare, este o adevărată încoronare a tuturor operilor lui Isus Hristos ca Dumnezeu — om.

Intreaga activitate a Mântuitorului pre pământ a fost îndreptată spre scopul de a dovedi oamenilor dumnezeirea lui, ca noi prin alipirea credincioasă și plină de învedere de acest adevăr se ne îndrăptăm vieța noastră după adevărurile propovăduite de El, și se ajungem prin aceasta la sfințenia.

Scopul acesta a fost atins parte prin învățăturile parte prin minunile lui. În privința aceasta însuși Mântuitorul a considerat, învierea lui ca punctul culminant a dovezilor despre dumnazeirea lui, iar pentru vrăjmașii lui a voit că învierea lui se fie întrun mod oarecare unica dovada despre misiunea lui. „Neamul acesta precuvar și păcătos semn cere, dară nu îi se va da semn de cât numai semnul profetului Iona“ (Mat. 16, 4.)

Astăzi dă El semnul acesta și întru adevăr aceasta minune este mai mare, ca ori și care altul, care ar fi putut se ceară jidovii „din cer“? Așia gloria învierii se restrânge asupra vieții și activității întregi a lui Isus

și o învâluie întrun o lumină nouă neasemănată.

Cea dintâie descoperire asupra învierii lui Isus s'a făcut de ingeri, precum ei au fost vestitorii întrupării și nașterii lui.

Încă din noapte, ori des de dimineață s'a pus un ânger la ușa mormântului lui Isus.

Sosirea lui este însoțită de cutremur mare de pământ, îmbrăcămintea lui albă ca zăpadă, înfașurarea lui — pentru vrăjmașii lui Isus — înfricosata „vederea lui ca fulgerul“. (Matei 28, 2—4.)

Ingerul împinge piatra de pre mormânt și se așază pre ea, iar păzitorii de frica ângerului „s'au cutremurat și s'au făcut ca morții“, reculegându-se au fugit în oraș.

Când au restignit jidovii pre Isus au zis „Pre alții a mântuit, iar pre sine nu poate să se mântuiească“ „A sperat în Dumnezeu, izbăvească îl acum de voiește“. (Matei 27, 42.)

Acuma Dumnezeu a întogmit aș-ia, ca în mod autentic din mărturia oamenilor puși de dinșii pentru paza mormântului au avut cunostință despre învierea lui Isus, dar în loc se creadă „ținând sfat, au dat arginți mulți soldaților zicând: spuneți învățăceii lui venind, noaptea, l'au furat

pe când noi dormia" și s'a răspândit acest cuvânt între jidovi până astăzi. (Marc, 28, 15.) Prin aceasta s'a înlăturat aceea ce a zis Isus (Luce 16, 31.): Dacă nu ascultă cineva de Moise și de profeți — de sf. biserica — măcar de ar și învia cineva din morți, nu vor crede.

Crucea făcătoare de minuni din Limpias.

Traducere de P. Birlea
(Urmare).

Ce au văzut doctorul Maximiliano Orts ?

Dr. Orts medic primar în orașul Pravia și subdelegat la medicină, în 3 August 1919 în gazeta „El Diario Montanes” următoarele le comunică.

„Familia mea la insistența preotului din Pravia, din baia Liergues unde eram stabilit, au dorit o călătorie la Limpias. În luna curentă m'am alăturat către pelerini carii intenționau o călătoria la Limpias.

Dupăce am sosit la biserica la scopul călătoriei noastre, era arhiplină. M'am plictisit o oară. Pelerini se rugau și cântau. Dupăce biserica puțin sa mai golit, am mers înlăuntru cu ajutorul binoculului am examinat crucea lui Hristos. Tumultul poporului era din nou așa de mare, încât am părăsit biserica.

Soața mea asemenea nu sa putut termina meditația, rugăciunile. Ea la tot cazul a dorit să le îndeplinească, la împrejurarea aceasta pot mulțami că nu m'am depărtat dela biserică cu totul. M'a rugat să înlăuntru din nou în biserică, să stau lângă dânsa. La aceasta pot mulțami că am fost martor la minuni noi. În

naia bisericii am stat circa 8 metri depărtare de sanctuar. Din curiozitate pe grumazul lui Isus am studiat anatomia. Când chiar studiasem musculatura sterno-cleido-mastoideus (direcția între ureche și mușchiu grumazului) cu cea mai mare mirare observ că un picur de sânge roșu după ureche șerpuește și cade jos, chiar așa, cași acel sânge pe care îl suge lipitoarea. Izvorul acest de sânge până la păr au ajuns. Dupăce sângele a dispărut pielea care până acuma era cu sânge au devenit curată, Foarte ma surprins simptomea aceasta. M'am temut să nu fiu jertfa haluținației, care după atâta de lungă praxă medicală ar fi un defect ireparabil. Sunt catolic dar nu fanatic. Totuși m'am coborît, puțin mai odihnit. Toate bine chibzuind privesc din nou acolo, în buna speranța că simptomea a dispărut.

Dar nu sa întâmplat așa. Iarăși curgea sângele. Am făcut o asemănare între sângele curgător din mâna stângă și cu cel de pe pieptul drept. Comparația au dovedit cumcă aici era sângele negriu vâpsit, pe când celalt era roșu și se mișca. Cu toate că simptomea aceasta miraculoase foarte mi-a încordat atenția, totuși am dubitat. Am voit a-mă liniști cu aceea că poate au fost așa pictat sângele de artist. Ca să-mi detrag atenția dela grumazi, am privit la tâmplă. Aici părul suriu lucia de asudare. Peste câteva minute înaintea părului pe loc de 3 cemetri un petec negru apare, care acopere toată fruntea, și apoi devine albastru. Mai târziu dă colorare mai vioaie, apoi roșu închis, pe urmă se transformă în sânge roșu, prinde a se mișca, chiar cași pe grumaz, pletele părului sângele îl înghite, și ca o urmare părul surâi devine sclipitor. Simptomea aceasta care sa

repejit mau suprins, a avut mare înfluență asupra mea. Rațiunea mea n'a voit să primească o așa simptomă miraculoasă, pentru că până acuma autosugestia nu ma pătruns. Deci mam hotărât că le voi explica cauzele, și oi da la iveală dreptatea. Mam dus într'o capelă laterală de unde am țintit vertical spre pletele amintite.

(Va urma)

Scrisoare din Roma.

Intotdeauna e plăcat să fii aproape de leagănul Credinței și al Neamului, dar în deosebi e încântător primăvara când ceriul e pururea sănin iar câmpurile și minunatele grădini în floare. Parcă și natura ține să aducă an cu an, asemenea unui fiu credincios omajul ei de recunoștință împodobind cu flori parfumate și luminând c'un soare auriu minunele Romei. — Nu-i deci mirare că și oamenii se nizuiesc să sosească în acest anotimp binecuvântat.

Intâlnesc zilnic cete de creștini ingenunchiați în Coloseul udat de lacrimile și sângele miilor de martiri morți pentru Hristos și sfta Evanghelie, ori trecând tăcuți în mână c'o lumină de ceară prin întunecatele coridoare ale catacombelor sau scoborând scările misterioase ale carcerelor umede de lângă Capitoliu. . .

Pe urmele nemuritoare ale Romei păgâne și-au sacrificat viața primii urmași „a legeri celei noi” pentru ca din aceasta sămânță crească să crească prin opera proidentțială a celor mai geniali arhitecți și adevărați artiști în înțelesul cuvântului Roma creștină, capo d'opera universului! Aici vârhovnicul Apostolilor își doarme somnul de veci iar urmașul Lui

în scaun guvernează turma drept credincioasă, păscând oile și mieluşei lui Hristos. În fața Bisericii „S. Pietro” bietul muritor rămâne aproape transfigurată cuprins fiind — vorba unui ilustru profesor român — „de idea eternității”. Da, „idea eternității” trece ca un fir de aur prin toate operele Romei, împrumutându-i chiar și atmosferei.

Am zis la început că primăvara Sf. Cetate e în particular încântătoare dar notez că nu e numai pentru splendoarea naturii cât mai ales pentru tradiționalele servicii divine, rugăciuni austera de pocăință, procesiuni, și deosebi predicele din postul mare, rostite de preoți aleși în celea 30 mai importante biserici. Ah cât e de frumos și înălțător să participi în fiecare seară la aceste predici și rugăciuni prin cari pregătesc miile de credincioși pentru Sărbătoarea mare a învierii! În bisericile pomenite se adună în fiecare seară toate clasele sociale, începând de la muncitori și până la nobili patricieni pentru a asculta cuvântul lui D-zeu. Mare trecere au în anul acesta doi distinși călugări franciscani, unul e oratorul bisericii S. Marco din piazza Venezia, iar altul la S. Carlo al Corzo.

O zi de adâncă mângăere a fost pentru fiecare român, dar în deosebi pentru inima nobilă, a Sfântul Părinte ziua de 19 I. c. când o mie două sute de împiegați dela tramvaile orașului sau prezentat sub conducerea superiorilor lor la biserica „S. Pietro”. Sf. Părinte le-a slujit o sftă Liturgie cuminecându-i cu propria-i mână pe fiecare în parte. Ce pildă de credință profundă mai cu seamă în zilele noastre când atâtea suflete stau de parte de sf. altar trăind în păcate și fărădelege!

Văzând aceste vii manifestări de

credință, gândul meu a zburat departe . . . în Patrie unde mulți intelectuali de ai noștri zăpăciți de vorbele lumii au încetat să mai trăiască creștinește, ba chiar au uitat că au și ei un biet suflet de mântuit. . . .

Să ne trezim deci la realitate și să ne curețim sufletele ca și în noi să fie cerul conștiinței senin iar aerul cald al charității creștine să facă să crească florile virtuților, împrăștiind mirosul lor dulce binefăcător asupra familiilor noastre și a Patriei noastre iubite. Atunci și numai atunci vom simți tot farmecul vieții sufletești și vom înțelege învierea Domnului!

Roma, la 23 Martie 1926.

Pr. Tarcisiu.

Sf. Martir Eupsihie (9. April) fu născut și crescut în Cesarea Capadochiei, părintele lui era om fruntaș și avut. A viețuit pe timpul, când deja cea mai mare parte a poporului din Cesarea Capadochiei era creștină. Pe acea vreme era arhiepiscopul Cesariei Sf. Vasile. Păgânii cari mai erau în Cesarea au avut o biserică a lor numită Fortuna, în care slujeau idolilor.

Creștini la îndemnul S. Eupsihie

au hotărît derimarea acelei biserici păgânești, cea ce s'a și făcut. Pentru aceasta Iulian apostata — împăratul romanilor — s'a mâniat foarte și e decis cumcă Cesarea să se șteargă dintre cetăți și chiar și numele se i se schimbe locului în Masaca cum sa numit mai întâi, apoi a dispus ca creștini să se arunce în temniță, iar preoți înrolați în armată. Iulian împăratul trecând prin Cesarea a fost întâmpinat de Sf. Vasile arhiepiscopul, care ia adus trei pâni de orz de care au mâncat creștinii în temnițe. Împăratul s'a mâniat foarte și a promis că reîntorcându-se din Persia va derima cetatea și va ara și locul ei.

Însă împăratul a fost bătut în bătălie, a și murit pe câmpul de luptă.

Dar persecutarea creștinilor s'a continuat și Sf. Eupsihie a fost prins chinuit în formele cele mai grozave, până în urmă i s'a tăiat capul, când din grumazii lui a ieșit lapte și apă.

(T. Bud. Vieța Sfinților.)

Cuităm cu mulțumită: Dlui Pop Gheorghe în Sighet suma de Lei 240
Dlui Dimitrie Botta în Borșa suma de Lei 120.

Calendar săptămânal.

4—10 Aprilie 1926.

4. **Duminică sf. Paști.** (Ev. d. Ioan, 1, 1—18).
5. **Lunea sf. Paști.** (Ev. d. Ioan, 1, 18—28).
6. **Marța sf. Paști.** (Ev. d. Luca, 24, 12—36).
7. **Miercuri.** C. P. Georgie episc. Mitilinei
8. **Joi.** Ap. Irodion.
9. **Vineri.** M. Eupsihie. †. 363. d. Hr.
10. **Sâmbătă.** M. Terentie. †. 249. d. Hr.